

Arrest

nr. 64 084 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat K. AQUASTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2005 dient verzoeker een visumaanvraag kort verblijf in.

Op 21 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 14 januari 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 januari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 22 februari 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in, ditmaal in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2008.

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in nederdalende lijn.

Op 30 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 november 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in nederdalende lijn.

Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 21 maart 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is tevens de met huidige verzoekschrift bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09.11.2010 door L.H. (...), geboren te O. (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene brengt als enig nieuw element ten aanzien van de vorige aanvraag d.d. 07.12.2009 een attest aan van het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw dat hij geen enkele vorm van financiële steun van het OCMW ontvangt. De conclusie die daaruit in dit attest genomen wordt dat betrokkene daardoor volledig ten laste is van zijn ouders is volledig voor rekening van de ondertekenaar ervan. Blijft het feit dat betrokkene geen nieuwe bewijzen aanbrengt van het inkomen van de referentiepersoon. Daarom wordt rekening gehouden met de gegevens van de vorige aanvraag d.d. 07.12.2009.

De gegevens aangebracht bij de aanvraag d.d. 07.12.2009 spreken van een maandelijks pensioen van 595,33€. Dit is ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Verder is er bij diezelfde gegevens nog een attest dat de ouders van betrokkene tot eind mei 2009 een leefloon genoten. Er werd geen enkel nieuw bewijs van de huidige inkomenssituatie van de ouders aangebracht.

Bovendien brengt betrokkene 3 arbeidsovereenkomsten aan van februari/maart 2011 die aantonen dat hij interimwerk verricht (tot 5 werkdagen van 07.00 uur in de week); daaruit blijkt dat hij niet volledig ten laste is van de ouders.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt: *“à ces causes, et toutes autres à faire valoir, ultérieurement, s’il échet, en prosécution de cause ou à déduire, produire ou suppléer même d’office”*, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 en artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“en ce que, la partie adverse prend la décision de délivrer un ordre de quitter la territoire sans apporter le moindre élément de motivation et de justification quant à une telle mesure.

Alors que, toute décision administrative se doit d’être motivée en fait en droit de manière précise et exacte.

Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l’indication, dans l’instrumentum d’un acte administratif, des motifs de droit, c’est-à-dire des dispositions normatives dont l’auteur de l’acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption qui constituent les fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels.

Que le but des dispositions légales précitées est d’astreindre l’administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que « l’obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c’est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T. 1991, page 737).

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que « lorsqu’il s’agit de décisions qui ont fait l’objet de discussions au sujet desquelles l’autorité dispose d’un large pouvoir d’appréciation, la motivation doit être détaillée. »

Que dans la justification de l’amendement qui est finalement devenu l’article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, « si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l’importance de la décision et sa motivation ».

Tel est le sens du membre de phrase : « elle doit être adéquate ». En commission de la chambre, le ministre a estimé que « cette obligation demeure d’ailleurs générale et doit être proportionnelle à intérêt et à la portée de la décision » (l’obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1991, page 6).

Considérant que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l’article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s’apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d’un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l’administration à adopter l’acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l’opportunité de le contester en justice (C.E. 14 juin 2002, n°107.842)

Considérant qu'une décision de refus de séjour ne s'accompagne que « le cas échéant » d'une ordre de quitter le territoire.

Qu'il s'agit donc d'une faculté laissée à l'administration.

Que si l'administration fait usage de cette faculté, elle se doit de motiver sa décision administrative.

Qu'in specie, aucune motivation relative à l'ordre de quitter le territoire n'est formalisée dans la décision litigieuse.

Qu'en effet, la seule motivation offerte (reproduite dans l'exposé des faits) se borne à considérer que les éléments à l'appui de la demanda de séjour sont insuffisants.

Qua les articles 40 et suiv. de la Loi du 15 décembre 1980 n'offrent nulle autre faculté au ministre ou à son délégué que celle de refuser ou de mettre fin au séjour d'un membre de la famille du citoyen de l'Union.

Que donc, si la motivation offerte dans l'acte attaqué pouvait justifier une décision de refus de séjour, elle ne pouvait fonder un ordre de quitter le territoire.

Qu'en effet d'autre données doivent également être observées, à savoir, le séjour ou l'absence de séjour dont dispose la requérante,...

Que ces données ne sont nullement mentionnées par la partie adverse dans la décision contestée.

Que cet ordre de quitter le territoire doit, également, être pris sur la base d'autres dispositions de la Loi du 15/12/1980, par exemple, l'article 7.

Qu'il n' en est rien !

Que la décision d'ordre de quitter le territoire n' est donc pas motivée en la forme ni en droit ni en fait.

Que cette décision viole donc les dispositions visées au moyen.

Qu'il convient donc d'annuler ladite décision. "

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: *“Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”* (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 1

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU